

ZALÉDOVOU
BARIÉRU

DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

Z^A LEDOVOU
BARIÉRU

ZA LEDOVOU
BARIÉRU
DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

Přeložila Jana Kordíková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2016 by Splendide Mendax, Inc. & Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Beyond The Ice Limit*
(First published by Grand Central Publishing,
Hachette Book Group, New York, 2016)
přeložila © 2016 Jana Kordíková
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2016 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-865-0 (pdf)

Jamiemu Raabovi

1

Gideon Crew zíral na Eliho Glinna. Ten chlap stál – stál! – v kuchyni Gideonovy chaty vysoko v pohoří Jemez a upíral na něj nevyzpytatelné šedé oči. Jeho terénní invalidní vozík – vozík, na kterém Glinn, když se s ním Gideon před několika měsíci seznámil, v podstatě nemohoucně seděl – ke Gideonovu nezměrnému údivu už několik minut zůstával opuštěný opodál.

Glinn ukázal k vozíku. „Promiňte mi to představení. Ovšem připravil jsem ho z důležitého důvodu: abych vám dokázal, že vaše mise na Ztraceném ostrově přes několik politováníhodných okolností nebyla marná. Vlastně právě naopak: jsem živým důkazem jejího úspěchu.“

Pak následovalo ticho. Trvalo minutu, dvě. Nakonec Gideon šel ke sporáku, vzal pánev s husími prsíčky na zázvoru a černých lanýžích, která si právě s obrovskou pečlivostí připravil, a vše vysypal do koše.

Glinn se beze slova otočil a trochu nejistě vyrazil ke dveřím chaty, místo berlí používal turistické hole. Manuel Garza, provozní ředitel Glinnovy firmy Efektivní odstranění technických problémů, se nabídl, že Glinnovi pomůže do vozíku, ale Glinn ho odehnal mávnutím ruky.

Gideon se díval, jak oba muži odcházejí z chaty a Garza tlačí

prázdný vozík, a v mysli se mu přehrávala slova, která před několika minutami řekl Glinn. *Ta věc znovu roste. Musíme ji zničit. A musíme začít jednat hned.*

Gideon si vzal kabát a následoval je. Vrtulník, který muže z EOTP dopravil na toto odlehlé místo, měl stále ještě nastartovaný motor, jeho rotory svištěly a vlnily travu na louce.

Gideon následoval Glinna do vrtulníku, usadil se, zapnul si pás a nasadil sluchátka. Vrtulník vystoupal na modrou oblohu Nového Mexika a zamířil na jihovýchod. Gideon sledoval, jak se jeho chata stále zmenšuje, až z ní byla jen malá tečka na louce obklopené vysokými horami. Najednou měl podivnou předtuchu, že už ji nikdy neuvidí.

Obrátil se ke Glinnovi a konečně promluvil. „Takže už můžete chodit. A to vaše poškozené oko... už na něj vidíte?“

„Ano.“ Glinn zvedl levou ruku, která dříve připomínala zkroucený pařát, a jemně ohnul prsty. „Je to den ode dne lepší. A to samé platí i pro mou schopnost chodit bez pomoci. Díky uzdravující síle rostliny, kterou jsme na tom ostrově objevili, teď mohu dokončit své životní dílo.“

Gideon se na tu rostlinu ani nemusel ptát. A nemusel se ptát ani na Glinnovo „životní dílo“. V obou případech totiž moc dobře věděl, o co jde.

„Nemáme času nazbyt. Máme peníze, máme loď a máme vybavení.“

Gideon přikývl.

„Ale než vás odvezeme zpátky do sídla EOTP, musíme si udělat malou odbočku. Něco byste měl vidět. Bohužel vás musím varovat, nebude to příjemný pohled.“

„Čeho se týká?“

„Víc bych vám raději neprozrazoval.“

Gideon se opřel a zaplavilo ho mírné podráždění: Glinn byl jako obvykle tajuplný a záhadný. Podíval se na Garzu a zjistil, že je stejně nepřístupný jako jeho šéf.

„Můžete mi aspoň prozradit, kam letíme?“

„Rozhodně. V Santa Fé přesedneme na firemní tryskáč a odletíme do San José. Odtud pak soukromým vozem zamíříme do kopců nad Santa Cruz a navštívíme jednoho pána, který tam bydlí.“

„To zní tajemně.“

„Takhle tajuplný nejsem úmyslně.“

„Ale jste.“

Drobný úsměv – jen nepatrný. „Znáte mě až moc dobře. Ale protože to tak je, jistě také víte, že vše, co dělám, má nějaký účel.“

Vrtulník opustil hory. Gideon viděl, jak se pod nimi lesknoucí se stužka Rio Grande proplétá kaňonem White Rock a za ní leží vrcholky Caja del Rio. Město Santa Fé se jim rozkládalo po levici. Když se blížili k jižnímu okraji města, ukázalo se letiště.

„Během těch řečí o vašem životním projektu,“ začal Gideon, „jste se zmínil o mimozemském životě. Semení. Prý teď ohrožuje Zemi. To všechno zní mlhavě. Co kdybyste mi prozradil podrobnosti – a začít můžete třeba s tím, proč přesně potřebujete mou pomoc.“

„Všeho do času,“ vymlouval se Glinn. „Až po našem malém výletě do Santa Cruz.“

2

Na letišti v San José na ně čekal Lincoln Navigator, za volantem seděl skřítkovitý muž v zelené čapce. Pak už jeli na jih po silnici 17 do vrchů porostlých sekvojemi. Byla to nádherná cesta mezi obrovskými strašidelnými stromy. Garza i Glinn stále zatvrzele mlčeli, Gideon pochopil, že jsou v rozpacích.

Hluboko v sekvojových lesích auto sjelo z dálnice a mířilo po točitých silničkách údolími, kolem malých farem a rančů, opuštěných vesniček, omšelých přívěsů a polorozpadlých chat, hustými lesy, loukami a podél zurčících potůčků. Úzká, popraskaná asfaltka přešla ve šterkovou cestu. Večer pokročil, všude se nakupily tmavé mraky a zešeřilo se.

„Myslím, že jsme zrovna projeli kolem Batesova motelu,“ zavtipkoval Gideon a nervózně se zasmál. Nikoho jiného to zřejmě nepobavilo. Vycítil, že v autě narůstá napětí.

Šterková cesta vedla do dalšího sekvojového lesa a pak se téměř vzápětí dostali k obrovské kované bráně zasazené do vysoké kamenné zdi. Na dřevěné ceduli, která kdysi byla krásně natřená a pozlacená, ale teď už poněkud vybledla, stálo:

DEARBORNE PARK

Na ni někdo přibil ošklivý, neozdobný doplněk:

ZÁKAZ VSTUPU PORUŠENÍ SE PŘÍSNĚ TRESTÁ

Když se k ní přiblížili, brána se automaticky otevřela. Projeli a zastavili se u malé strážní budky. Řidič v zelené čapce stáhl okénko a promluvil s mužem, který vyšel ven. Rychle na ně mávl, aby jeli dál. Silnice, vinoucí se temnými sekvojovými lesy, začala pomalu stoupat. Rozpršelo se, na přední sklo auta dopadaly velké kapky.

Teď už byla atmosféra v autě přímo tísnivá. Řidič zapnul stěrače, které v monotónním rytmu přejížděly tam a zpátky, tam a zpátky po skle.

Terénní vůz se vyšplhal na hřeben a sekvoje náhle ustoupily louce rozkládající se na mnoha metrech čtverečních. Gideon měl pocit, že přes hustý déšť v dálce zahlédl Pacifik. Na odlehlém konci se louka proměnila v udržovaný trávník, na jehož vrcholu se rozkládalo neogotické sídlo ze šedého pískovce, které teď bylo celé promočené deštěm. V rozích rozlehlého středového paláce, jehož okna s lomenými oblouky v bouřkovém příšeří žlutě zářila, stály čtyři věže zakončené cimbuřím a střílami.

Po zahnuté příjezdové cestě se blížili k budově, kola hlučela po šterku. Zesílil vítr a na čelní sklo šlehalý dešťové kapky. V dálce se zabýlsko a o pár okamžiků později Gideon zaslechl i vzdálený zvuk hromu.

Vtip o Addamsově rodině Gideon nakonec raději spolkl, vůz zastavil v průjezdu podepřeném sloupy. Když vystupovali, čekal na ně na schodech zrzavý zřízenec v bílém kabátě, svalnaté ruce měl založené. Nikdo jiný je přivítat nepřišel. Zřízenec jim strohým gestem naznačil, aby ho následovali, pak se obrátil a mířil po kamenných schodech nahoru. Následovali ho do velké haly sloužící jako vstupní prostor.

Byla zařízená více než skromně, vlastně byla téměř prázdná, takže se v obrovském prostoru jejich kroky hlasitě rozléhaly, dveře za nimi zavřela neviditelná ruka.

Zřízenec prudce zabočil doprava a pak prošel portálem s lomeným obloukem a pokračoval dlouhou chodbou do salonu. Na odlehlém konci byly vyřezávané dubové dveře, na které zřízenec zaklepal. Hlas je vyzval, aby vstoupili.

Za dveřmi byla malá příjemná kancelář. Od stolu vstal šedovlasý muž s širokým přátelským obličejem, na sobě měl tvídové sako s koženými záplatami na loktech. U stěn stály knihovny. Ve vzdálenější zdi byl krb, v němž hořela polena.

„Vítejte, pane Glinne,“ pozdravil muž a obešel stůl s nataženou rukou. „Pane Garzo.“ Všichni si potřásli rukama.

„A vy musíte být doktor Crew. Vítejte. Jsem doktor Hassenpflug. Prosím, posaďte se.“ Svoje slova doprovodil gestem naznačujícím, kam se mají posadit. Židle byly postavené u krbu. Jeho vřelé chování ostře kontrastovalo s nejistotou obklopující Garzu s Glinnem.

Pak následovalo krátké ticho. Nato konečně prolomil ledy doktor Hassenpflug. „Předpokládám, že vás zajímá, jak se vede pacientovi. Bohužel nemám povzbudivé zprávy.“

Glinn sevřel ruce a předklonil se. „Díky, ale nejsme tady proto, abychom probírali stav pacienta, cílem naší dnešní návštěvy je se s ním vidět. Jeho prognóza nás moc nezajímá.“

Hassenpflug se pohodlně usadil. „Chápu, ale možná bych vás přece jen měl varovat...“

„Obávám se, že všechna další slova jsou zbytečná.“

Doktor zmlkl a v obličejí se mu objevilo rozladění. Jeho přátelské chování pod vlivem Glinnových úsečných a odměřených vět rychle mizelo. „Nuže, dobrá.“ Obrátil se na zřízence, který stál za nimi s rukama spojenýma před bílým kabátem. „Ronalde, je pacient připravený přijímat návštěvy?“

„Tak připravený jako obvykle, doktore.“

„Prosím, odveďte návštěvu do jeho pokoje. A vy s Morrisem zůstaňte poblíž.“ Hassenpflug se obrátil zpět ke Glinnovi. „Kdyby byl pacient rozrušený, návštěvu okamžitě ukončete. Posuzovat to budou Ronald s Morrisem.“

„Jasně.“

Přešli salon i vstupní halu a dalším obloukem zamířili k místu, kde dříve zjevně stával velký přijímací salon. Na vzdálenějším konci byly dveře, tentokrát však nikoli dřevěné, ale ocelové, a právě k nim teď měli namířeno. Zřízenec jménem Ronald před nimi zastavil a zmáčkl malé tlačítko interkomu.

„Ano?“ ozval se chladný hlas.

„Je tu návštěva k panu Lloydovi.“

Pak zabzučel bzučák a dveře se s cvaknutím otevřely. Ukázala se dlouhá elegantní mramorová chodba lemovaná portréty předků. Celá budova vůbec nepůsobila jako ústav pro duševně choré, i když už bylo více než jasné, že přesně tento účel splňuje. Chodba končila ve vkusně zařízené místnosti ozářené jasným světlem. V místnosti byly tmavé viktoriánské pohovky a křesla, stěny zdobené malbami hor, řek a jiných krajinek od umělců patřících k hudsonské škole. Nejvíce však Gideonovu pozornost přitahoval mohutný bělovlasý muž, kterému mohlo být tak sedmdesát a který seděl na jedné z pohovek. Na sobě měl svěrací kazajku. Zřízenec – Gideon předpokládal, že se jedná o Morrisa – seděl vedle něj s tácem, na kterém byly nejrůznější misky, v každé z nich hromádka namixovaného jídla. Zřízenec tmavou hnědou hmotu muži dával lžičkou do úst. Gideon si všiml, že na podnose je i lahev červeného vína – a to hned Château Pétrus. Vedle byl plastový dětský hrnek s pitkem.

„Vaše návštěva je tady, pane Lloyde,“ oznámil mu Ronald.

Muž jménem Lloyd zvedl svou mohutnou, neupravenou hlavu a dvě pronikavé modré oči se mu rozšířily – a dívaly se na Glinna. Přes svěrací kazajku a pokročilejší věk z muže dál vyzařovala síla. Muž velmi pomalu vstal a zíral na ně pohledem, který přímo přetékal intenzitou.

Pak si Gideon všiml, že má svázané i nohy, takže neudělá ani nejkratší krůček.

Muž se předklonil a vyprskl hnědou hmotu, kterou mu zřízenec právě nacpal do úst.

„*Glinn*.“ Jméno mu z úst vylétlo stejně prudce jako předtím kaše. „A Manuel Garza. To je ale potěšení.“ Jeho tón naznačoval, že ho to ve skutečnosti vůbec netěší. Měl podivný, třaslavý, ale hluboký hlas. Byl to hlas šilence.

A pak se jeho soustředěné modré oči usadily na Gideonovi. „A přivedli jste si kamaráda.“

„Tohle je můj společník doktor Gideon Crew,“ představil ho Glinn. Napětí vzrostlo přímo neúnosně.

Lloyd se podíval na zřízenec. „Kamarád? To je ale překvapení.“

Poté se obrátil zpátky ke Glinnovi. „Chci si tě prohlédnout – *zblízka*.“

„Mrzí mě to, pane Lloyde,“ začal Glinn. „Ale musíte zůstat, kde jste.“

„Tak přijď za mnou. Jestli si na to troufáš.“

„To myslím není moudré...,“ začal Ronald.

Glinn se přiblížil k Lloydovi. Zřízenci ztuhli, ale nijak nezasahovali. Zastavil se asi metr a půl od něj.

„Blíž,“ zavrčel Lloyd.

Glinn udělal ještě krok, pak další.

„*Blíž*,“ zopakoval. „Chci ti vidět do očí.“

Glinn šel dopředu, až byl jeho obličej jen pár desítek centimetrů od Lloyda. Bělovlasý muž na něj dlouze zíral. Zřízenci nejistě přešlapovali a raději se drželi poblíž a byli ve střehu, kdyby snad něco.

„Dobrá. Teď už můžeš ustoupit.“

Glinn ho poslechl.

„Proč jsi tady?“

„Chystáme expedici. Do jižního Atlantiku. Na Ledovou bariéru. Chystáme se jednou provždy vyřešit tamější problém.“

„Máte peníze?“

„Ano.“

„Takže jsi nejen trestuhodně zbrklý, ale navíc i idiot.“

Ticho.

Lloyd pokračoval. „Už je to pět let a dva měsíce, co jsem ti říkal, co jsem tě prosil, co jsem ti *nařizoval*, abys otevřel ta vrata. A ty, ty šílenej posedlej parchante, jsi odmítl. Kolik lidí umřelo? Sto osm. A to nepočítám ty hajzly z *Almirante Ramirez*. Jejich krev máš na rukou ty, Glinne.“

Glinn mluvil klidným, neutrálním tónem. „Nemůžete mě obvinít z ničeho, z čeho jsem sám sebe neobvinil už aspoň stokrát.“

„To jsou kecy. Chcete vidět utrpení? Tak se podívejte na mě. Pro boha živého, kéž bych šel ke dnu s tou lodí.“

„Proto máte tu svěřací kazajku?“ ptal se Glinn.

„Cha! Cha! Jsem jako koťátko. Do tohohle mě nacpali, aby mě udrželi naživu, a to proti mé vůli. Stačí, když mi uvolníte jednu ruku a dopřejete mi deset vteřin, a je ze mě mrtvý muž. Budu volný. Ale ne: udržují mě při životě a přitom vyhazují moje peníze. Jen se podívej, co mám k večeři. Filet mignon, gratinované brambory se sýrem Gruyère, zapečenou růžičkovou kapustu – vše mi samozřejmě rozmixovali, abych se nemohl pokusit o sebevraždu udušením. A splachuji to pétrusem z roku 2000. Nepřipojíte se?“

Glinn mlčel.

„A pak najednou dorazíte vy.“

„Ano, jsme tady. Ale nechci se omlouvat, protože žádná omluva nemůže být dostatečná ani přijatelná.“

„Měl jste to zabít, když jste k tomu měl příležitost. Teď už je moc pozdě. Nedělal jste vůbec nic, zatímco vetřelec rostl, bobtnal a cpal se...“

„Pane Lloyde,“ ohradil se Morris, „nezapomeňte, že jste slíbil, že o mimozemšťanech už mluvit nebudete.“

„Slyšel jste to, Glinne? Už nesmím mluvit o mimozemšťanech! Už roky se snaží nějak ukončit moje šílené blábolení o vetřelcích. Cha, cha, cha!“

Glinn mlčel.

„A jaký je plán?“ ptal se Lloyd, když se vzpamatoval.

„Chystáme se to zničit.“

„Omlouvám se,“ začal Morris, „ale neměli bychom pacienta v jeho halucinacích podporovat...“

Glinn ho umlčel netrpělivým gestem.

„Zničit to? To jsou silné řeči! Zničit to nejde. Selžeš stejně jako před pěti lety.“ Pauza. „Jede s vámi i McFarlane?“

Tentokrát pauzu udělal Glinn. „Doktoru McFarlaneovi se v poslední době nevedlo dobře, a připadalo nám nevhodné...“

„Nevedlo dobře? Nevedlo dobře? A vám se v uplynulých letech vedlo dobře? Nebo mně?“ Lloyd se nevesele zachechtal. „Takže místo Sama s sebou vezmeš někoho dalšího včetně tady toho chudáka, jak se jenom jmenuje? Gideon. Pošleš je do pekla, které jsi sám vytvořil. Protože vůbec nemáš ponětí o tom, co je tvá největší slabost. O všech ostatních máš jasno, ale k vlastní aroganci a hlouposti jsi úplně slepý.“

Zmlkl, zrychleně dýchal a po obličejí mu stékal pot.

„Pane Glinne,“ varoval ho Ronald, „pacient se nesmí rozrušit.“

Lloyd se k němu obrátil a náhle mluvil s naprostým klidem. „Jak sám vidíte, Ronalde, já nejsem ani trochu rozrušený.“

Zřízenec se nejspíše ošíval.

„Nejsem tu, abych se před vámi obhajoval,“ namítl Glinn tiše. „Všechno tohle si zasloužím, vlastně mnohem víc. Nejsem tady, abych vás žádal o odpuštění za své činy.“

„Tak proč jsi teda přijel, ty hajzle?“ zařval náhle Lloyd a vyprskl Glinnovi do obličeje směsici slin a filet mignon.

„To by stačilo,“ prohlásil Ronald. „Návštěva je u konce. Budete muset okamžitě odejít.“

Glinn si vytáhl kapesník a pečlivě si osušil obličej, pak tiše promluvil. „Přijel jsem, abyste mi můj plán schválil.“

„To by ses klidně mohl zeptat lampy, jestli schvaluje, že ji očurávají psi. *Nikdy to neschválím.* A jestli si myslíš, že to, co tam vyrostlo,

můžeš zničit, tak jsi idiot. Ale ty jsi vždycky byl zatraceně arogantní parchant. Chceš slyšet mou radu?“

„To by stačilo!“ vyhrkl Ronald, přistoupil blíž, chytil Glinna za ruku a vedl ho ke dveřím.

„Ano, chci slyšet vaši radu,“ ozval se Glinn přes rameno.

Když Gideon následoval zřízence, který jemně, ale neoblomně vyváděl Glinna z místnosti, slyšel, jak Lloyd syčí: „*Nech spící vetřelce spát.*“

3

V sídle EOTP na Malé západní dvanácté ulici, v zasedací místnosti vysoko nad newyorskou čtvrtí Meatpacking District se Gideon usadil ke stolu. Byli zde jen tři – Garza, Glinn a on sám – a byly tři ráno. Glinn zjevně vůbec neměl potřebu spát a očekával, že totéž platí i o jeho podřízených.

Gideon začal přemýšlet, jestli se Glinn skutečně změnil. Nikdy nepotkal takhle odhodlaného muže, a to vlastním nenápadným, ale nezlomným způsobem. Setkání s Lloydem v onom obrovském blázinci pro jediného muže jím očividně otřásl.

Muž, který jim podával kávu, mlčky poodešel a zavřel za sebou dveře. V místnosti bylo šero, světla byla ztlumená. Glinn seděl v čele stolu, ruce svíral před sebou a prodlužoval ticho. Pak obě šedé oči obrátil na Gideona.

„Tak co si myslíte o návštěvě u Palmera Lloyda?“

„Vyděsil mě,“ přiznal Gideon.

„Víte, proč jsem chtěl, abyste ho poznal?“

„Jak jste sám řekl. Aby schválil náš plán, dal nám požehnání. Konec konců ho ta věc stála spoustu peněz – nemluvě o duševním zdraví.“

„To byl jeden z důvodů. Zároveň jsem vás chtěl – jak jste sám řekl –

vyděsit. Abyste si udělal představu o náročnosti našeho podniku. Musíte se k němu upsat s očima otevřenýma, bez vás totiž neuspějeme.“

„Opravdu jste způsobil smrt sto osmi lidí?“

„Ano.“

„A to pak neprobíhalo žádné vyšetřování? Nebyl jste z ničeho obviněn?“

„Došlo k jistým, ehm, neobvyklým okolnostem ve vztazích mezi Chile a Spojenými státy, které zajistily, že se obě ministerstva zahraničí postarala o to, aby vyšetřování nebylo příliš důkladné.“

„To se mi moc nelíbí.“

Glinn se obrátil na Garzu. „Manueli, poskytl byste prosím Gideonovi nezbytné informace?“

Garza přikývl, vytáhl z aktovky tlustou složku a položil ji na stůl. „Část informací už znáte. Ale já raději stejně začnu od začátku. Když se budete chtít na něco zeptat, klidně mě přerušte. Před šesti lety EOTP oslovil Palmer Lloyd a měl pro nás neobvyklý úkol.“

„Stejný Palmer Lloyd, kterého jsem právě potkal v Dearborne Parku.“

„Ano. Tento miliardář se chystal zbudovat muzeum přírodní historie v údolí řeky Hudson. Shromažďoval nejvzácnější, nejkrásnější či největší exempláře různých přírodnin – peníze pro něj nebyly problémem. Už sehnal největší diamant, největší kostru *T. rex*e, pravou egyptskou pyramidu. Pak dostal zprávu, že největší meteorit na světě byl nalezený na Isla Desolación, opuštěném ostrově v souostroví Ohňová země, tedy na samém jižním okraji Jižní Ameriky. Ostrovy patří Chile. Lloyd moc dobře věděl, že chilská vláda by nikdy nepřipustila, aby meteorit opustil jejich území. Proto si najal EOTP a také lovce meteoritů Sama McFarlanea, aby ho pro něj ukradli.“

„Tak to pardon,“ vyhrkl Glinn, „*krádež* není úplně vhodné slovo. Nedělali jsme nic nezákonného. Koupili jsme si těžební práva pro Isla Desolación, což nám umožňovalo vyvážet železo v jakékoli formě.“

„Dobrá, nebyla to přímo *krádež*,“ uznal Garza, „ale byl to úskok.“

Po této výčitce Glinn zmlkl a Garza pokračoval. „Meteorit byl velmi těžký – vážil pětadvacet tisíc tun. Měl temně rudou barvu, obrovskou hustotu a další neobvyklé vlastnosti. Pod zástěrkou těžby železné rudy jsme tedy vypravili speciálně upravenou loď *Rolvaag*, dorazili na ostrov, získali ten kámen a naložili ho na palubu. Řekněme, že z technického hlediska to byl mimořádně náročný úkol. Ale uspěli jsme, a to více než dobře. Ale pak nás dostihli. Jednomu darebáckému kapitánovi chilského torpédoborce vše došlo. Právě on velel lodi *Almirante Ramirez*, o které se zmiňoval Lloyd. Místo aby informoval své nadřízené, rozhodl se dělat hrdinu a pronásledoval nás na jih až k Ledové bariéře.“

„K Ledové bariéře? Tenhle výraz už jste jednou použil. Co přesně to je?“

„Je to hranice, kde se jižní oceány setkávají s antarktickými šelfovými ledovci. Tady jsme si hráli na schovávanou mezi ledovci. Během této rozmíšky byl *Rolvaag* zasažen, nakonec se nám však torpédoborec podařilo potopit.“

„Potopili jste torpédoborec? Jak?“

„To je na dlouhé vyprávění, lepší bude, když si o tom sám přčtete ve složce. Tak jako tak, *Rolvaag* vezoucí v nákladovém prostoru meteorit o váze pětadvacet tisíc tun byl torpédoborcem vážně zasažený. Zhoršilo se počasí. Nastala fáze, kdy nám zbývaly jen dvě možnosti: buď se zbavit toho balvanu – nebo jít ke dnu.“

„Jak se člověk zbaví pětadvacetitisícitunové zátěže?“

„Za tímto účelem jsme na loď umístili vrata. Stačilo stisknout spínač a meteorit by byl odhozený vraty v trupu.“

„Tím byste loď nepotopili?“

„Ne. Než by se nám vrata podařilo zase zavřít, sice by se dovnitř dostalo hodně vody, ale loď byla vybavená čerpadly a automaticky se uzavírajícími přepážkami, takže by to bylo zvládnutelné. Posádka i kapitán chtěli meteorit vyhodit...“ Garza zřejmě váhal a díval se na Glinna.

„Jen mu to povězte celé, Manueli. Nic nevynechávejte.“

„Nakonec se toho šutru chtěli zbavit úplně všichni. Dokonce i Lloyd dostal rozum. Ale kód k otevírání vrat znal pouze Eli. A ten trval na tom, že to loď ustojí. Prosili ho, žadonili, pak vyhrožovali – on však odmítal. Ale Eli se spletl. *Rolvaag* šel ke dnu.“

Garza se znovu podíval na Glinna.

„Zbytek vám dopovím já,“ prohlásil Glinn tiše. „Ano, odmítal jsem otevřít vrata. Spletl jsem se. Kapitán nařídil evakuaci. Někteří to stihli, ale mnoho jich tam zůstalo. Kapitán...“ Odmlčel se a na okamžik ztratil hlas. „Kapitán, vlastně to byla nesmírně odvážná žena, se potopil s lodí. Řada dalších lidí zahynula v záchranných člunech nebo umrzli na blízkém ledovém ostrově dřív, než dorazila pomoc.“

„A Lloyd? Co se stalo jemu?“

„Evakuovali ho na prvním záchranném člunu – musím podotknout, že proti jeho vůli.“

„Jak jste to přežil vy?“

„Byl jsem v nákladovém prostoru a snažil se nějak zajistit meteorit. Nakonec se však uvolnil a rozpůlil loď na dvě části. Pak došlo k výbuchu. Zdálo se, že když se meteorit dostal do kontaktu se slanou vodou, reagoval dost neobvykle, vytvořil jakousi nárazovou vlnu. Vyhodilo mě to z lodi. Vzpomínám si, jak jsem se dostal na prám z plujících trosek. Byl jsem vážně zraněný. Našli mě polomrtvého o den později.“

Potom se Glinn odmlčel a hrál si se šálkem kávy.

„A ta věc teď jen tak leží na mořském dně? Tak proč se tak bojíte, proč mluvíte o nebezpečí? A o mimozemšťanech?“

Glinn od sebe odstrčil kávu. „O co se ve skutečnosti jedná, zjistil lovec meteoritů McFarlane.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Mezi astronomy se šíří takzvaná panspermická teorie,“ pokračoval po chvíli Glinn. „Tvrdí se v ní, že život se možná po galaxii šířil bakteriemi či sporama pohybujícími se na meteoritech nebo v mračnách

prachu. Tato teorie však uvažovala v mikroskopických rozměrech. Všem unikla jednoduchá myšlenka, že by se život mohl šířit *semeny*. Chlad i obrovskou radiaci v kosmickém prostoru by totiž díky své velikosti a odolnosti mohla mnohem snáze překonat právě gigantická semena. Ze stejného důvodu jsou tak velké i kokosové ořechy, aby přežily dlouhé plavby po oceánu. V galaxii je mnoho planet a měsíců pokrytých vodou, na které by semeno mohlo dopadnout a vyklíčit tam.“

„Takže vy mi tu tvrdíte, že ten meteorit ve skutečnosti byl semeno? A že když se *Rolvaag* potopil, dostalo se na mořské dno a tam se... *zasadilo*?“

„Ano, tři kilometry pod hladinou. A pak vyklíčilo.“

Gideon vrtěl hlavou. „To je neuvěřitelné. Jestli to vůbec je pravda.“

„Ano, je to pravda. Zapustilo kořeny a pak začalo růst nahoru jako obrovitánský strom – a to dost rychle. Seizmologické stanice po celém světě zaznamenaly řadu mírných zemětřesení na dně oceánu v daném místě. Pobřeží Jižní Georgie a Falkland zaplavilo několik nevelkých vln tsunami. Všechno se však dělo ve třech kilometrech a seizmická činnost se podobala té, ke které dochází při výbuších podvodních sopek. To samé platilo i pro tsunami. A protože daná oblast leží mimo obvyklé lodní trasy, a tudíž ‚podvodní sopka‘ nikoho neohrožovala, nikdo si toho příliš nevšímal. Ignorovali ji dokonce i vulkanologové, protože byla příliš hluboko a její zkoumání by bylo příliš nebezpečné. Pak vše utichlo. Což také vysvětluje, proč nikomu nedošlo, co se děje – tedy kromě mě. A Sama McFarlanea. A Palmera Lloyda.“ Ošíval se na židli. „V uplynulých pěti letech jsme však připravili plán, jak se s tímto problémem vypořádat. Manuel vám to shrne.“

Garza se podíval na Gideona. „Chystáme se to zabít.“

„Sám jste ale řekl, že je to v klidu. Tak proč se vystavovat tolika problémům, vydat tolik peněz a čelit takovému nebezpečí?“

„Protože je to mimozemské. Obrovské. A nebezpečné. Že je to teď v klidu, ještě neznamena, že to tak i zůstane – naše modely spíše předvídají pravý opak. Jen nad tím chvíli přemýšlejte. Co se stane, až to

vykvete a vytvoří další semena? Co když ta rostlina pokryje dno oceánů? Co když může růst i na pevnině? Ať se na to díváte jakkoli, je to obrovská hrozba. Mohlo by to úplně zničit Zemi.“

„A jak se to chystáte zabít?“

„Vlastníme plutoniové jádro vážící asi třicet kilogramů, neutronové spouštěcí zařízení, pomalou i rychlou konvenční trhavinu, vysoko-rychlostní tranzistory – tedy vše potřebné k sestavení atomovky.“

„Kde jste to proboha sehnali?“

„V jistých bývalých satelitních státech někdejšího Sovětského svazu je v dnešní době k sehnání úplně všechno.“

Gideon vrtěl hlavou. „Ježíši.“

„Navíc máme v týmu experta na jaderné zbraně.“

„Koho?“

„Samozřejmě vás.“

Gideon vytřeštil oči.

„Přesně tak,“ poznamenal tiše Glinn. „Teď znáte pravý důvod, proč jsem vás najal. Protože nám bylo od začátku jasné, že tenhle den jednou nastane.“

4

V místnosti zavládlo ticho. Gideon pomalu vstal ze židle a úspěšně se snažil zakrýt svůj hněv. „Takže vy jste mě najal, abych vám dohlédl na sestavení jaderné zbraně,“ prohlásil klidným tónem.

„Ano.“

„Jinými slovy, když ke mně Garza poprvé přišel k potoku Chihuahueños, kde jsem rybařil, a nabídl mi sto tisíc dolarů za týden práce, během které jsem měl ukrást plány na tajnou zbraň zběhlému čínskému vědci – tak už v tu chvíli jste ve skutečnosti předpokládal tenhle okamžik, *tenhle úkol*.“

Glinn přikývl.

„A pomocí té atomovky chcete zabít obrovskou mimozemskou rostlinu, která by údajně měla růst na dně oceánu.“

„Stručně řečeno.“

„Tak na to zapomeňte.“

„Gideone,“ začal Glinn, „tenhle únavný taneček už jsme absolvovali několikrát: vaše rozhodné odmítnutí, rozzlobený odchod z místnosti, pak jste si ovšem vše rozmyslel a vrátil jste se zpět. Tak co kdybychom to tentokrát vynechali?“

Gideon polkl, protože se ho Glinnova poznámka dotkla. „Pokusím se vám vysvětlit, proč je to naprosto šílený nápad.“

„Prosím.“

„Tak zaprvé, sám tohle nikdy neovládnete. Musíte o celém problému informovat OSN a do snahy o zničení té věci by se měl zapojit celý svět.“

Glinn posmutněle zakroutil hlavou. „Někdy mě udivujete, Gideone. Působíte jako velmi inteligentní člověk – ale pak najednou řeknete takovou pitomost. Opravdu jste právě navrhl, abychom celou záležitost řešili s OSN?“

Gideon se odmlčel. Když se nad tím více zamyslel, musel uznat, že to není právě nejchytřejší nápad. „Dobrá, možná ne s OSN, tak alespoň s americkou vládou. Ať to řeší oni.“

„Chcete tím říct, že náš skvělý Kongres by tuto situaci měl řešit stejným způsobem, jakým řešil další problémy, které trápí celé Státy, například globální oteplování, terorismus, nekvalitní školství a rozpadající se infrastrukturu?“

Gideon vymýšlel nějakou štiplavou odpověď, ale nemohl na žádnou přijít.

„Teď není čas na tlachání,“ namítl Glinn. „Jsme jediní, kdo to může zvládnout. A musí se to udělat hned, dokud se to nešíří. Doufám, že nám s tím pomůžete.“

„A když ne?“

„Pak svět, který známe, dříve nebo později skončí. Protože bez vás to určitě nedopadne dobře. A pak si to po zbytek života budete vyčítat.“

„Myslíte jako po zbytek svého *krátkého* života. Kvůli tomu, co mi roste v mozku, mi zbývá osm, maximálně devět měsíců. A víme o tom vy i já.“

„Ničím takovým už si nemůžeme být jistí.“

Gideon se podíval na Glinna. Jeho obličej jako by omládl o mnoho let, když mluvil, gestikuloval oběma rukama, slepé oko se mu uzdravilo a bylo čiré a hluboké. Invalidní vozík už nebyl třeba. Na jejich

poslední misi snědl uzdravující a regenerující rostlinu lotos – stejně jako Gideon. Zatímco u Glinna zafungovala, u Gideona očividně ne.

„Opravdu si myslíte, že beze mě nemáte naději na úspěch?“ ptal se Gideon.

„Nikdy neříkám nic, čemu nevěřím.“

„Než vám pomůžu sestrojít cokoli jaderného, musím si být stoprocentně jistý, že ta věc je opravdu tak nebezpečná, jak tvrdíte.“

„To si budete.“

Gideon váhal. „A musíte ze mě udělat druhého vedoucího projektu.“

„To je nesmysl,“ odbyl ho Glinn.

„Proč? Sám jste řekl, že v týmu nám to spolu klapě. Nikdy jsme však nefungovali jako skutečný tým. Vždycky to bylo tak, že vy jste mi řekl, jak mám něco dělat, já si to udělal po svém, vy jste nesouhlasil, ale nakonec se ukázalo, že to já měl pravdu a vy jste se pletl.“

„Teď jste to dost zjednodušil,“ namítl Glinn.

„Nechci, abyste o mně pořád pochyboval a rušil má rozhodnutí. Zvlášť když se tu teď vypořádáváme s něčím tak nebezpečným, jako je jaderná zbraň – a to vaše semeno.“

„Nemám rád kolektivní řízení,“ hájil se Glinn. „Minimálně bych musel provést KBA analýzu, abych zjistil, jestli je to proveditelné.“

„Sám jste tvrdil, že nemáme času nazbyt,“ namítl Gideon. „Takže se rozhodněte hned, nebo končím. Projednou něco udělejte bez těch svých zatracených počítačových programů.“

Glinnovi se v obličejí na okamžik objevil hněv, ale pak si zase nasadil neutrální masku a vypadal jako obvykle, tajemný a nevyzpytatelný Glinn.

„Gideone,“ řekl, „zamyslete se na chvíli nad vlastnostmi, které vedoucí – i spoluvedoucí – musí mít. Musí být týmový hráč. Daří se mu inspirovat ostatní. Je schopný skrývat své skutečné city a v případě potřeby se umí přetvařovat. Neustále působí sebejistě – dokonce i když se tak vůbec necítí. Nemůže pracovat na vlastní pěst. A roz-

hodně není samotář. A teď mi povězte, které z těchto vlastností popisují vás?“

Následovala pauza.

„Žádné,“ uznal nakonec Gideon.

„Dobrá.“ Glinn vstal. „Naše první zastávka je Woodsholeský oceánografický ústav. A pak hurá do jižního Atlantiku a za Ledovou bariéru.“

5

Když se vrtulník naklonil, od vod v massachusettském Great Harbour se odráželo odpolední slunce a objevila se výzkumná loď *Batavia*. Gideon překvapilo, jak velká se takhle z výšky zdála. Díky její masivní přídi a vysoké středové konstrukci ostatní výzkumné lodi a čluny na kotvišti vedle ní působily jako dětské hračky.

„Je to oceánografická výzkumná loď stejné třídy jako *Walter N. Harper*,“ vysvětloval mu Glinn z vedlejšího sedadla, když si všiml Gideonova zájmu. „Na délku měří sedmadevadesát metrů, má sedmnáctimetrový stěžeň, ponor šest a půl metru. Má dva motory o třech tisících pěti stech koních s technologií Z-drive, azimutální proudový motor o výkonu čtrnáct set koní, s plně dynamickým polohovacím systémem, kapacitou nádrží devět set čtyřicet šest kubíků, dojezdem osmnáct tisíc námořních mil rychlostí dvanáct uzlů...“

„Já se ztratil už u toho azimutálního motoru.“

„To znamená, že proudovým motorem lze natáčet jakýmkoli horizontálním směrem, tudíž loď nepotřebuje kormidlo. Umožňuje to velmi přesné polohování lodi, a to dokonce i na hodně rozbouřeném moři, při silném větru a v proudech.“

„Systém dynamického polohování?“

„Udržuje loď v daném směru. Gideone, vždyť přece po posledním dobrodružství v Karibiku musíte o lodích vědět úplně všechno.“

„Vím, že je nemám rád, že se nerad plavím po moři a budu velmi šťastný, když všechny ty námořnické nesmysly budu moci dál spokojeně ignorovat.“

Vrtulník dokončil obrat a začal klesat na heliport uprostřed lodi. Do správné polohy je na palubě naváděl pomocník se směrovkami. O chvíli později byly dveře otevřené a oni mohli vystoupit. Bylo krásné podzimní odpoledne, obloha se zdála jako chladná modrá polokoule a přes palubu k nim šikmo dopadaly sluneční paprsky.

Gideon následoval Manuela Garzu a Glinna přes heliport, ředitel EOTP se v proudu vzduchu rozvířeném rotory poněkud neohrabaně přikrčoval. Pak prošli dveřmi do úsporně zařízených jednacích a čekacích prostor. Tři lidé se okamžitě postavili, dva na sobě měli uniformu, jeden civilní oblečení. Venku vrtulník opět vzlétl do vzduchu.

„Gideone,“ začal Glinn. „Rád bych vám představil kapitána Tulleyho, který velí lodi *Batavia*, a první důstojnici Lennartovou.“

Kapitán, který měřil sotva sto padesát centimetrů, udělal krok dopředu a vážně Gideonovi potřásl rukou. Na jeho seriózním nudném obličejí se objevil náznak úsměvu. Zběžným pohledem si Gideona prohlédl od hlavy k patě a pak zase ustoupil.

První důstojnice Lennartová byla pravým opakem Tulleyho: světlavlasá žena severského typu, které bylo něco málo přes padesát, se tyčila nad drobným kapitánem. Byla plná vřelosti, elegantně se pohybovala, když Gideonovi podávala ruku, tak teplou a obrovskou, že měl pocit, jako by si nasadil chňapku.

„A tohle je Alexandra Lispenardová, která má na starost naši flotilu čtyř DSV. Ona vás bude učit řídit.“

Lispenardová pohodila dlouhými vlasy barvy týkového dřeva, stiskla mu ruku a s úsměvem s ní potřásla. „Ráda vás poznávám, Gideone,“ řekla a její hlubší hlas kontrastoval s oficiálním mlčením ostatních.

„DSV?“ ptal se jí Gideon a snažil se na ni nezírat, i když se mu to

úplně nedařilo. Bylo jí kolem pětatřiceti a byla neuvěřitelně pohledná, se srdčitým obličejem a exotickými očima v barvě achátů.

„Hlubokomořské ponorky. Motorizované batyskafy. Je to inženýrský zázrak.“

Gideon cítil na rameni tlak Glinnovy ruky. „Á, tady máme pana doktora, Gideone. Rád bych vás seznámil s doktorem Brambellem, který bude lékařem naší expedice.“

Ve dveřích se objevil rtuťovitý starý muž v bílém plášti a s lesknoucím se temenem hlavy. „Rád vás poznávám, moc rád!“ prohlásil s irským přízvukem. Ruku mu nepodal.

„Doktor Brambell,“ vysvětloval Glinn, „byl na palubě *Rolvaagu*, když šel ke dnu. Jsem si jistý, že až bude mít možnost, bude vám o tom vyprávět.“

Po tomto překvapivém prohlášení následovalo krátké ticho. Oba námořníci vypadali udiveně – a zaraženě. Gideon přemýšlel, jestli si o Brambellovi náhodou nemyslí, že nosí smůlu.

„O tomhle bych se jen nerad s někým bavil,“ odbyl ho Brambell stručně.

„V tom případě se omlouvám. Tak jako tak, Gideone, právě jste se seznámil s několika velmi důležitými členy posádky. Alex vás vezme na hangárovou palubu. Já už mám bohužel další závazky.“

Lispenardová se bez dalších řečí otočila a Gideon ji následoval otevřenými dveřmi dolů po kovovém točitém schodišti a podél různých chodbiček, schodů a průlezů, až se znenadání dostali do rozlehlého a nablýskaného prostoru. Po stranách bylo několik výklenků, některé zakryté ochrannou plachtou, ale čtyři byly otevřené. Uvnitř třech z nich byla totožná kulatá plavidla natřená na jasně oranžovo s tyrkysovým lemem. Kromě řady silných okének na nich byly různé vybouleniny a výstupky a jakási robotická ramena osazená na přídi. Zadní stěna hangáru obsahovala obrovská vrata, která byla otevřená, takže bylo vidět zadní palubu. Na ní pod jeřábem viselo čtvrté plavidlo.

Lispenardová si začala broukat *Žlutou ponorku*.

„Vidím to podobně,“ přiznal Gideon. „Moc roztomilé.“

„Ta roztomilost přijde na dvacet milionů dolarů. Plavidlo na jeřábu je *George*. Ostatní tři jsou *Ringo*, *John* a *Paul*.“

„To ne.“

Prošla hangárem a zastavila se u *George*, položila na něj ruku a laskavě poklepala. Byl nečekaně malý, na délku neměl ani tři metry, na výšku něco málo přes dva. Obrátila se ke Gideonovi. „Uvnitř je titanová osobní kapsle, taková ponorka v ponorce, nahoře má průlez a tři průzory. Pak je tam panel s elektronikou, sedadlo, ovládání, videoobrazovky – to je asi tak všechno. Jo a vepředu je koš, do kterého se ukládají předměty sebrané robotickým ramenem. Kdyby se něco pokazilo, je tam bezpečnostní zařízení, které kapsli uvolní a vyšle ji na hladinu. Zbytek DSV zabírají zátěžové a vyrovnávací nádrže, kamery, stroboskopy, světla, sonar, baterie, lodní motor na zádi, šrouby a kormidlo. Prosté.“ Pokrčila rameny. „Zkušební ponor je zítra.“

Gideon se obrátil od *George* k ní. „Bezva. A kdo jede?“

Usmála se. „Vy a já. V sedm nula nula.“

„Počkat. Vy a já? Vy si jako myslíte, že v tomhle pojedu? Já nejsem žádný kapitán Nemo.“

„Jsou navrženy tak, že je zvládne řídit kdokoli. Jsou blbovzdorné.“

„Díky moc.“

„Myslím tím, jako že mají automatické řízení. Něco jako auto Google, ale ovládají se joystickem. Stačí pohnout joystickem, abyste naznačil, kam chcete jet, a umělá inteligence ponorky zařídí zbytek – provede všechny drobné a nezbytné úpravy, vyhne se překážkám, manévruje ve stísněných prostorech, zkrátka se postará o veškeré jemné ovládání, aniž byste si toho nějak všiml. Nemůžete s ní nabourat, ani kdybyste se o to snažil.“

„Téhle akce se určitě bude chtít zúčastnit spousta jiných lidí, co mají s DSV mnohem víc zkušeností než já.“

„To je pravda. Například Antonella Saxová, naše hlavní exobioložka.

Jenže ta na loď ještě nějakou dobu nedorazí. Navíc Glinn tvrdil, že byste si ovládnání DSV měl z nějakého důvodu osvojit. Zřejmě to souvisí s vaší rolí v celé misi.“

„Nikdy se přede mnou nezmínil o tom, že bych měl řídit ponorku. Nelíbí se mi plout na hladině, natožpak pod hladinou – a ve třech kilometrech, proboha živého.“

Podívala se na něj s náznakem úsměvu. „To je zvláštní. Nemyslela jsem si, že budete takový posera.“

„Já ale *jsem* posera. Rozhodně a bezpochyby jsem třaslavý, bezpáteční, zbabělý a ustrašený sralbotka.“

„Sralbotka? To je hezké slovo. Ale zítra se mnou jdete pod hladinu a bez diskuse.“

Gideon se na ni podíval. Panebože, panovačných ženských měl až po krk. Momentálně však bylo zbytečné se s ní hádat, pak si to nějak domluví s Glinnem. „A co ještě je tady k vidění?“

„Jsou tu různé laboroky – přímo úžasné, tam se podíváte za chvíli –, pak řídicí místnost, knihovna, kuchyňka, jídelna, odpočinková místnost a herna a ubikace posádky. A to jsem ještě nezmínila strojovnu, dílnu, sklad proviantu, ošetrovnu a další nezbytné součásti lodi.“ Podívala se na hodinky. „Ale teď je čas na večeři.“

„V pět odpoledne?“

„Když snídáte v pět třicet, pak jsou všechna jídla trochu posunutá.“

„Snídaně je v pět třicet?“ Tohle byla další věc, kterou bude muset s Glinnem probrat. Taková vojenská disciplína je přece zbytečná. „Jen se modlím, aby tu nebyl zakázaný alkohol.“

„Zatím ne. Ale až dorazíme do cíle, bude. Čeká nás poměrně dlouhá plavba.“

„Jak dlouhá?“

„Do cíle je to devět tisíc námořních mil.“

Gideonovi nedošlo, že bude trvat ještě hodně dlouho, než se vůbec dostanou do cíle. Ale kdyby se nad tím třeba jen na okamžik zamyslel, asi by si to uvědomil. Jaká je podle Glinna rychlost lodi? Dvanáct

uzlů. Tedy dvanáct námořních mil za hodinu, devět tisíc námořních mil děleno dvanácti je...

„Dvaatřicet dnů,“ upřesnila Alex.

Gideon zasténal.

6

„Co kdybychom si pití vzali na palubu?“ navrhl Gideon Alex Lispenardové.

„Dobřej nápad.“

Gideon vstal od baru a snažil se zabránit, aby mu jeho druhé martini přeteklo přes okraj. Bar na *Batavii*, tedy spíš výklenek v jídelně, byl sice malý a stroze zařízený, ale námořnický přívětivý. Byla v něm řada oken, ze kterých se teď díval přes Great Harbour na ploché pobřeží ostrova Ram. Když prošli nízkými dveřmi, vynořili se na palubě. Byl přímo bezchybný říjnový večer, chladný a voňavý, na loď šikmo dopadala zlatavá záře, v dálce se ozýval křik racků.

Gideon se dlouze napil koktejlu a opřel se o zábradlí. Alex se k němu připojila. Cítil se dobře – vlastně přímo výborně: což byl výrazný rozdíl oproti tomu, jak mu bylo před dvěma hodinami. Bylo úžasné, jak pohled na život ovlivní výborná večere a martini.

„Myslíš, že nás takhle budou krmit celou plavbu?“ zajímal se Gideon.

„Ano. Už jsem byla na spoustě výzkumných lodí a vždycky tam vařili skvěle. Když člověk tráví měsíce na moři, špatné jídlo hrozně zhoršuje morálku. Na podobné plavbě je jídlo tím nejnižším nákladem, tak nemá cenu šetřit. A Vince Brancacci je jeden z nejlepších lodních kuchařů.“

„To myslíš toho chlápka v bílém, co se směje jako hyena a postavu má jako zápasník sumo?“

„To je on.“

Gideon se znovu napil a podíval se na Alex, která se opírala o zábradlí, větrík si pohrával s jejími lesklými hnědými vlasy, zvednutý nos i achátové oči upírala na modré moře na horizontu a prsa se jí lehce tiskla k zábradlí.

Odvrátil oči. I když byla přitažlivá, ani náhodou se při dlouhé plavbě na opačný konec světa nesmí s nikým zaplést.

Obrátila se k němu. „Tak jaký je tvůj příběh?“

„Tebe neinformovali?“

„Vlastně přímo opačně. Než mě Glinn požádal, abych tě seznámila s DSV, byl hrozně tajuplný. Mám takový pocit, že chtěl, abych si všechno zjistila sama.“

Gideonovi se ulevilo. Což znamená, že neví nic o jeho zdravotním stavu. „Tak kde začít? Profesní dráhu jsem začal jako zloděj umění, pak jsem začal navrhovat jaderné bomby.“

Rozesmála se. „Přirozeně.“

„Je to pravda. Pracuju v Los Alamos, navrhuju bloky konvenčních trhavin používané v implozních jaderných pumách. Byl jsem součástí programu Stockpile Stewardship na testování stavu jaderných zbraní, pomocí počítačových simulací a vylepšováním konvenčních trhavin jsem zajišťoval, aby bomby vybuchly i po letech skrývání v nějakém síle. No, momentálně mám prodlouženou dovolenou.“

„Počkej... ty si neděláš srandu?“

Gideon zavrtěl hlavou. Zklamalo ho, že už má prázdnou skleničku. Říkal si, že si dovnitř zajde pro třetí, ale tenký hlásek v hlavě ho varoval, že to není dobrý nápad.

„Takže ty opravdu navrhuješ atomovky?“

„Víceméně. Proto mě taky vzali na tuhle plavbu.“

„A jak souvisejí atomovky s plavbou?“

Gideon na ni vytřeštil oči. Ona opravdu neměla dostatek informací.

Rychle z toho vycouval. „No, prostě jsem technik, který se vyzná ve výbušninách – to je všechno.“

„A o tom zloději umění jsi taky nežertoval?“

„Ne.“

„Ještě jedna otázka. Proč jsi to dělal?“

„Byl jsem chudý. Potřeboval jsem peníze. A ještě důležitější bylo, že ty věci, co jsem kradl, se mi líbily, a kradl jsem jenom historickým společnostem a muzeím, které se o své sbírky dostatečně nestaraly, a věci, kterých si stejně nikdo nevšímal.“

„A proto je to jako z morálního hlediska přijatelný, jo?“

Tím Gideon naštvala. „Ne, to není a nesnažím se omlouvat. Ale nečekej, že se budu utápět ve výčitkách svědomí.“

Ticho. Zřejmě třetí skleničku přece jenom bude potřebovat. Nebo je možná načase změnit téma. „Taky jsem pracoval jako kouzelník. Dělal jsem různé triky prsty.“

„Byl jsi kouzelník? Já taky!“

Gideon se odrazil od zábradlí. Tohle už slyšel mockrát: někdo se naučil pár karetních triků a pak si říkal kouzelník. „Takže teď dokážeš někomu zpoza ucha vytáhnout minci?“

Alex se zamračila, ale nic neříkala.

Gideon se znovu opřel o zábradlí a uvědomil si, že ji urazil. „Já byl profesionál,“ vysvětloval. „Vystupoval jsem na jevišti a celkem slušně mi platili. Dokonce jsem vymýšlel vlastní triky. Pracoval jsem i s živými zvířaty – králíky a tak. Měl jsem jeden takový skvělý trik s metr a tři čtvrtě dlouhou krajtou, kterým jsem vždycky vyhnal polovinu publika.“ Hrál si s prázdnou sklenkou. „A dál si cvičím prsty – pro zábavu lidem vybírám kapsy a tak. Je to stejné jako hraní na housle: když necvičíš, brzy všechno zapomeň.“

„Aha.“

„Ukazuje se, že kouzelnictví a krádeže umění vlastně jsou dost příbuzné obory.“

„To mě nepřekvapuje.“

Gideon dostal nápad. Přímo výborný. Tohle bude zábava. Naklonil se k ní. „Jdu si pro další skleničku – chceš přinést taky?“

„Nikdy nepiju víc než dvě, ale ty si klidně dej. A kdyby ti to neva-
dilo, přines mi sklenku vody.“

Když odcházel, otřel se o ni, čímž ji rozptýlil a přitom jí z kabelky vytáhl peněženku. Dal si ji do kapsy spolu s vlastní peněženkou, pak šel dovnitř a zamířil k baru. „Další martini Hendricks s ledem a plát-
kem citronu a sklenku vody, prosím.“

Díval se, jak barman míchá koktejl. Najednou se vedle něj objevila Alex. „Venku se nějak ochladilo.“ Pak se k němu k jeho velkému pře-
kvapení naklonila. „Nechceš mě zahřát?“

Objal ji a cítil, jak se mu zrychluje srdce. „Tak jak se cítíš teď?“

„Dobře. Už je mi teplo, díky.“ Pak jeho ruku, která ji lehce objímala, rychle setřásla.

S lehkým zklamáním si vzal svou sklenku, zatímco ona zvedla svou vodu, trochu nešikovně, protože se polila.

„Sakryš.“ Vzala ubrousek a začala si sušit blůzu.

Napil se. „A jakou minulost máš ty?“

„Vyrůstala jsem na pobřeží v Maine. Táta měl farmu na ústřice, tak jsem mu pomáhala. V podstatě jsem vyrostla na vodě. Pěstovali jsme ústřice pod vodou, takže jsem si první potápěčský kurz udělala už v deseti, v patnácti jsem získala průkaz k potápění k vrakům, v šestnácti jsem zvládla kurz potápění s nitroxem, pak jsem získala průkazy pro potápění v jeskyni, na hlubokomořské ponory, pod led a zbytek. Miluju moře i všechno pod hladinou. Mám titul magistra z mořské biologie na Univerzitě Jižní Kalifornie, pak jsem si šla dělat doktorát.“

„Z čeho?“

„Věnovala jsem se bentickému životu v hlubině Kalypso. To je nej-
hlubší část Helénskeho příkopu, pět tisíc metrů pod hladinou.“

„Kde přesně to je?“

„Ve Středozemním moři, západně od Peloponésu. Strávila jsem tam

hodně času na výzkumné lodi *Atlantis*, potápěla jsem se v *Alvinovi* – což bylo první skutečné DSV.“

„Plavba kolem Řecka – to je příjemný způsob, jak získat doktorát.“

„Nikde se necítím tak doma jako na lodi.“

„To je zvláštní, protože já se nikde necítím tak divně. Z moře se mi dělá zle. Já k životu potřebuju vysoké hory na Západě a potok plný pstruhů.“

„Ty máš mořskou nemoc, já zase tu výškovou.“

„To je škoda,“ poznamenal Gideon. „To nám to asi klapat nebude.“

Jeho vtípek vyšel naprázdno. Alex se napila vody a nastalo nepřijemné ticho.

„A ta kouzla? Ještě je děláš?“ zeptal se rychle Gideon.

Mávla rukou. „Tobě se nemůžu rovnat! Byly to jen drobnosti, kterými jsem bavila kamarády i sama sebe.“

„Milerád tě naučím pár základů.“

Podívala se na něj. „To by bylo báječné.“

„Co kdybychom šli ke mně do kajuty – jestli ji tedy najdu. Vlastně mám pár pomůcek s sebou. S trochou pomoci si je určitě rychle osvojíš.“

„Tak pojďme. Ukážu ti cestu ke kajutám posádky.“

Dopil sklenku a předstíral, že se plácá po kapse. „Jejda, zapomněl jsem peněženku. Mohla bys to prosím zaplatit? Já budu platit příště.“ Pak se s nedočkavým úsměvem díval, jak v kabelce hledá peněženku, která už tam dávno nebyla. K jeho obrovskému překvapení ji ale vydala a položila ji na bar.

„Počkat... to je tvá peněženka?“

„Jasně.“ Vytáhla dvacku a zaplatila účet.

Gideon si sáhl do kapsy a zjistil, že její peněženka je pryč. A zmizela i ta jeho.

„Sakra,“ uklouzlo mu. „Asi jsem na palubě něco upustil.“ Vstal ze stoličky a okamžitě spadl obličejem na zem. Ohromeně si pohlédl na nohy a zjistil, že mu někdo svázal tkaničky. Pak se podíval nahoru

a zjistil, že Alex se může potrhát smíchy a v ruce drží jeho peněženku – spolu s jeho hodinkami.

„Tak Gideone,“ říkala mezi salvami smíchu. „Co že jsi mě to chtěl naučit?“

7

Gideon zrudl rozpaky. Připadal si jako naprostý idiot. Rozvázal si boty a Alex nad ním stála a nijak se nesnažila zakrývat radost z vítězství. Vstal a oprášil se. Když mu podala peněženku a hodinky, začínalo se z jeho rozpaků stávat něco úplně jiného.

„Ty se nezlobíš?“ ptala se, když se trochu uklidnila.

Díval se, jak tam Alex stojí, obličej jí září, v achátových očích má jiskřičky, dlouhé lesklé vlasy jí splývají po opálených ramenou a prsa se jí dál zvedají po nedávném záchvatu smíchu. Ponížila ho a on na to reaguje takhle? Neskutečnou touhou?

Odvrátil oči a polkl. „Asi jsem si to zasloužil.“ Pak se podíval na barmana, ovšem ten měl naprosto kamennou tvář, jako by vůbec nic neviděl.

„Pořád ještě chceš ukázat kajuty posádky?“ zeptala se.

„Jasně.“

Obrátila se a vyrazila z baru jídelnou. Následoval ji. Procházeli další spleť chodeb a schodů – dveřmi do dlouhé úzké chodby s místnostmi po obou stranách.

Zastavila se u dveří a otevřela je. „Vědci mají vlastní pokoje. Tenhle je můj.“

Následoval ji dovnitř. Byl až nečekaně prostorný s dvojlůžkem,

dvěma okénky, vestavěným prádelníkem, psacím stolem s notebookem, zrcadlem a smetanovými zdmi.

„Tady je koupelna.“ Otevřela další dveře a ukázala maličkou koupelnu se třetím okénkem.

„Moc hezké,“ uznal. „To je opravdu pokoj pro, ehm, vědeckou pracovníci.“

Obrátila se. „Nemám na starosti jen řízení ponorek. Jak asi jistě víš, jsem i hlavní oceánografka naší mise. Pro EOTP už pracuju pět let.“

„Vlastně jsem o tom nevěděl. Nedostal jsem žádné informace. Jak to, že jsme se ještě nepotkali?“

„Musíš přece vědět o tom, že Glinn je přímo posedlý oddělováním různých specializací.“

„A jsi podřízená i Garzovi?“

„On je inženýr, já jsem vědec. EOTP nemá strukturu tradiční firmy, to už ti určitě došlo. Situace se mění misi od mise.“

Přikývl a díval se, jak Alex elegantně a plynule chodí po pokoji. Měla vysportované a pružné tělo plavkyně. Byl by odpřisáhl, že už se nikdy s nikým nezaplete. Vzhledem k tomu, že mu nad hlavou visel rozsudek smrti, by to nebylo fér jak vůči němu samotnému, tak vůči dané ženě. To byla teorie, ale ona teď byla skutečná.

„Jaké máš číslo kajuty?“ ptala se.

„Dvě stě čtrnáct.“

„To je na konci chodby. Pojďme se tam podívat.“ Zamířila ze dveří a on ji následoval.

Šli chodbou až ke dveřím označeným číslem 214. Vytáhl magneticou kartu, kterou dostal o něco dříve při přihlašování, mávl s ní u zámku a dveře cvakly. Otevřel je a rozsvítil – přivítala ho prostorná luxusní kajuta s řadou okének, obrovskou postelí, obytnou částí s pohovkou a dvěma křesly. Na podlaze ležel tlustý smetanový koberec, světlo bylo příjemně měkké a neoslňovalo. Do rohu už mu někdo donesl zavazadla a pečlivě je uspořádal.

„No teda,“ vyhrkla Alex a vstoupila dovnitř. „A jaké je tvoje postavení v EOTP, že si zasloužíš takovéhle zacházení?“

„To netuším. Generální flákač?“

Následoval ji dovnitř a díval se, jak se prochází po pokoji, hladí patchworkový přehoz přes postel a upravuje intenzitu osvětlení. Pak otevřela dveře do koupelny. „Ty máš i vanu!“ Evidentně se tu cítila jako doma, a dala se do zkoumání obytné části pokoje, kde byl i kuchyňský kout s mikrovlnkou, kávovarem a malou lednicí. Lednici otevřela. „A podívejme – Veuve Clicquot!“ Vytáhla malou lahev šampaňského a mávala s ní na něj.

„Skvělé, tak ji otevřeme a budeme slavit.“

Vrátila ji zpátky a pevně zavřela dveře lednice. „Víc než dvě sklenky si nikdy nedávám, to už jsem ti přece říkala. A ty už jsi svou míru očividně překročil. Na zítřejší ponor musíš mít čistou hlavu. Kromě toho nikdy nepiju šampaňské v pokojích neznámých mužů.“

„Já snad jsem neznámý?“

„Zloděj umění, tvůrce atomovek, kouzelník – to je fakt podivná kombinace.“

„Tak si ji dáme zítra večer, jen ty a já.“

„Po tom zkušebním ponoru budeme úplně vyřízení.“ Podívala se na hodinky. „Vlastně bych se radši měla vrátit do kajuty. Před spaním ještě musím udělat spoustu práce.“

Když se začala otáčet k odchodu, přišel k ní a položil jí ruku na rameno. Co to dělá? Hned mu bylo jasné, že třetí sklenička byla chyba, ale teď už s tím přestávat nebude. Cítil, jak ho celé tělo bolí touhou. Po jeho dotyku se zastavila a on se k ní sklonil. Pak se mu však zručně vyvlékla a ustoupila stranou. „Nic takového, panáčku. Na lodi ne. To není dobrý nápad.“

„Já mám jiný názor.“

„Nezapomeň, že snídaně je v půl šesté, pak musíme do ponorkového hangáru, abychom se připravili. Nashle ráno.“

A byla pryč.

S povzdechem se posadil na kraj postele. Taky měl spoustu práce: musel projít řadu složek a dokumentů, musel si nastavit počítač a připojit ho na lodní systém. A teď nemůže jít za Glinnem, aby se z ponoru nějak vyvlékl – měl totiž tři martini a je z něj cítit alkohol.

Natáhl se na postel a dal si ruce za hlavu. Ve vzduchu dál zůstával Alexin parfém, vdechoval ho a zaplavila ho další vlna touhy. Co se to s ním jenom děje? Po tom, jak ho ponížila, by přece měl být našťvaný, ale na něj to mělo naprosto opačné účinky.

Usoudil, že Alex má v jedné věci přece jen pravdu: radši by se měl dát dohromady, nebo tahle plavba bude přímo nekonečně dlouhá.

8

Když brzy ráno vyšli na palubu, vycházelo nad vzdáleným majákem Nobska a Vineyardským průlivem velké podzimní slunce a zalévalo vodní hladinu zlatem. Z východu vanul ostrý vítr, který v přístavu i zálivu čechral hřebeny vln.

Jeřáb přesunul dvě ponorky z hangáru na zadní palubu. Gideonovi připadaly malé, skoro jako z kresleného filmu, zdálo se nemožné, aby se dovnitř vešel člověk, natožpak nějaké další vybavení. Alex ho instruovala, aby si vzal těsné, ale teplé oblečení. Sama na sobě měla elegantní tmavomodrou teplákovou soupravu s bílými pruhy. Obepínala jí svalnaté nohy, pozadí i hrudník způsobem, který Gideona přímo rozptyloval. To on se oblékl jako vagabund do džín a trika s dlouhým rukávem.

Když přišli, už tam stáli Glinn s Garzou. Glinn na sobě měl černý rolák a kalhoty, jeho vychrtlá postava na větrné palubě působila až přízračně. Garza si oblékl šedivé sako s ohnutým límcem a vlasy odstínu pepř a sůl mu čechral vítr.

„Přesně načas,“ poznamenal spokojeně Glinn, přišel ke Gideonovi s nataženou rukou a potřásl mu jeho. „Tak jste připravený na ponor, Gideone?“

„Byl bych radši, kdybych o tom, že mám řídit Žlutou ponorku, věděl dopředu.“

„A k čemu by to bylo? Stejně by vám to jen přidělávalo starosti. Tahle DSV jsou blbovzdorná.“

„To říkala i Alex.“

„Je skvělá instruktorka. Zvládnete to.“

„Já ale myslel, že mám být jen odborníkem na jaderné zbraně. Další potápěče byste určitě našli bez větších problémů.“

Glinn mu místo odpovědi poklepal na rameno, což Gideonovi připadalo nevhodně povýšenecké. Podíval se na Garzu kvůli vysvětlení, ale druhý inženýr jako obvykle mlčel a byl naprosto nevyzpytatelný.

„Budeš řídit *George*, já *Ringa*,“ oznámila mu Alex. Pak mu Alex pod Glinnovým a Garzovým dohledem udělala prohlídku vnějšku ponorky, ukazovala mu a pojmenovávala nejrůznější součásti – kamery, stroboskopy, průzory, sonar typu CTFM, světla, měřič rychlosti proudu, stroboskop pro nouzovou identifikaci, vysílačku nouzového signálu pro snadné nalezení stroje, lodní šrouby pro stoupání, pohyb dopředu i kormidlování, podvodní telefon, sběrný koš a robotické rameno. „Žebřík vede k průlezu nahoře,“ vysvětlovala. „Je to prosté – stačí vylézt nahoru a pomocí dvou madel se spustit dovnitř. Kapsle pro posádku má v průměru sto padesát centimetrů. Já si nastoupím do *Ringa* a budeme ve spojení vysílačkou, nejdřív si to vyzkoušej nasucho na palubě – pak tě spustíme do vody.“

„To tam mám vlézt hned teď?“

Přikývla. „Posaď se na sedadlo. Na háku kousek nad hlavou najdeš komunikační helmu, tu si nasad' a zapni tlačítko vpravo dole. Počkej, až začnu mluvit. Nemusíš mačkat tlačítko k vysílání – nad vodou vysílačky fungují obousměrně. Pod vodou je dosah pro běžný hovor omezený na pět set metrů. Ve větší vzdálenosti už komunikace probíhá pomocí digitálního sonaru – pouze textově nebo syntetickým hlasem.“

Přikývl a snažil se vše zapamatovat.

„Dobrá, tak do toho.“

Gideon vylezl po žebříku, chytil se madel a spustil se do kapsle. Někdo zaklapl průlez a upevnil ho. Usadil se na jediném sedadle a nasadil si přilbu.

Vnitřek kapsle byl téměř zcela pokrytý elektronikou, obrazovkami, panely, tlačítky a ciferníky. Přední průzor měl přímo před obličejem, další průzory byly vlevo a vpravo a jeden také mířil dolů. Na malé konzoli po pravici měl klávesnici, joystick a několik nouzových páček chráněných mřížkami, které bylo možné zvednout. Vše slabě osvětlovalo načervenalé světlo.

O chvíli později se ozval Alexin hlas. „Gideone, slyšíš mě?“

„Naprosto jasně.“

„Teď ti začnu vysvětlovat funkci všech ovladačů a obrazovek zleva doprava.“

Snad hodinu do sebemenších detailů popisovala každou součást kapsle, až si Gideon začal zoufat, že tohle si nikdy nemůže zapamatoval. Pak konečně přešla k joysticku.

„Víc vlastně znát nepotřebuješ,“ poznamenala. „Joystick funguje jako běžný joystick: dopředu, dozadu, doleva, doprava. Čím víc tlačíš nějakým směrem, tím rychleji se ponorka bude pohybovat. Řízení však vždy ještě jemně doladuje autopilot, což znamená, že napraví každou tvou chybu. Když páku zatlačíš dopředu, abys dejme tomu zajel do díry v boku lodi, automaticky tě to do té díry navede, aniž by ses dotkl okrajů. Bude tě to navigovat úzkými chodbami, aniž by ses dotýkal stěn. Zabrání ti, abys ponorku odřel o dno nebo abys narazil do podvodních překážek. Autopilot zjistí tvé úmysly, ale o detaily se stará sám. Nevydá se do prostoru, kam by se nevešel, a když ho budeš navádět na dno nebo do útesu, neposlechne tě.“

„A jde to nějak vypnout?“

„Přímo ne – to je taky účel. V případě potřeby však tvá miniponorka může být řízena z hladiny. Ještě něco: vidíš ty dvě červené páčky pod odklápecími mřížkami? Ta s nápisem NOUZOVÉ VYPUŠTĚNÍ

vypustí kapsli, která pak začne rychle stoupat na hladinu. Ještě jsme to netestovali a rychlé stoupání by tě mohlo zabít, tak to nemačkej. NOU-ZOVÉ SVĚTLO zapíná nouzové světlo, kdyby nastaly nějaké potíže.“

„A jaký má smysl nouzové vypuštění, které tě může zabít?“

„Je to prostě nouzové řešení. Dobrá, jsi připravený na zkušební ponor?“

„Ne.“

„Jeřáb zvedne tvou miniponorku, spustí ji do vody a pak ji vypustí. Potápět se začneš automaticky, řídí to software autopilota. Normálně bys na palubě měl stokilovou železnou zátěž, aby ses rychle ponořil tři kilometry k vraku. Ale tady je hloubka jen šedesát metrů, takže nic takového není třeba. Autopilot automaticky zastaví tři metry nad dnem. Tam čekej a nic nedělej, dokud ti nedám další pokyny.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Cítil, jak ponorka stoupá, pak se houpala nad vodou. Po chvíli začala velmi jemně klesat, až se mu před průzory objevila modrá voda. Ozvalo se zařinčení, ponorka se uvolnila z jeřábu a zahájila sestup. Okamžitě se rozsvítila světla na přídí, zádi i vespod. Viděl, jak kolem něj stoupají bubliny. Voda byla kalná, ale za několik minut už se pod ním rýsovalo dno. Přesně jak říkala Alex, začala ponorka zpomalovat asi tři metry nad vlnícími se řasami v tmavě zelené vodě. Ozývalo se tiché syčení teplého vzduchu. Gideonovi se vůbec nelíbil klaustrofobický pocit. Úplně cítil tlak vody nad sebou, jak kvůli němu houstne vzduch, který dýchal.

A pak najednou zahlédl, jak šest metrů od něj pod hladinu klesá další žlutá ponorka, zastavuje se a bliká na něj světly.

„Gideone, slyšíme se?“

„Příjem.“

„Co kdyby sis nejdřív trochu osahal joystick? Pohni s ním dopředu, stranou a dozadu, abys zjistil, jak na to ponorka bude reagovat.“

„Jak se jezdí nahoru a dolů?“

„To je dobrá otázka. Vidiš tu páčku, co se ovládá palcem, na horní straně joysticku? Když s ní pohneš dopředu, stoupáš nahoru, když

dozadu, klesáš dolů. Jen do toho, chvílku si s tím hraj, já se budu dívat, a když tak ti poradím.“

Nejistě postrčil joystick dopředu. Ozvalo se slabé bzučení a ponorka se velmi pomalu pohnula.

„Můžeš být trochu agresivnější. Všechny prudší pohyby autopilot vyrovná.“

Zabral s větší silou a miniponorka se pohybovala dopředu s větší rychlostí.

„Jedeš přímo na mě, Gideone. Zkus zabočit.“

Gideon místo toho, aby zabočil, zmáčkl páčku a vyjel nad její ponorku, potom páčkou zase pohnul na druhou stranu a ponorka se usadila těsně nad vrstvou řas. Pak ji dal stranou a ponorka se plynule otočila. Za chvílku se mu před průzorem znovu objevila Alexina miniponorka.

„Gideone, co kdyby ses, než začneš s létáním, radši naučil chodit?“

Její učitelský tón ho dráždil. Zrychlil směrem k ní, pak znovu vyjel nahoru, ale tentokrát se mu pohyby úplně nepovedlo zkoordinovat, ponorka začala ostře stoupat k hladině.

„Sjed' dolů.“

Stiskl páčku dolů, ale omylem zároveň dal joystick dopředu. Postupně si uvědomoval, že ponorka nereaguje tak rychle jako auto, kvůli vodě vše probíhalo pomalu a se zpožděním. A teď mířil přímo ke dnu, a to dost rychle.

„Sakra.“ Znovu pohnul páčkou i joystickem dozadu, v panice to však opět přehnal a bezděčně s ním posunul také do strany. Ponorka se roztočila jako vrták a pak se sama od sebe prudce zastavila těsně nad řasami. Rozblikalo se malé červené světýlko, tiše pípál alarm a na hlavní řídicí obrazovce se objevil vzkaz:

ŘÍZENÍ PŘEVZAL AUTOPILOT, OPERÁTOR MŮŽE ZAČÍT
PONORKU OVLÁDAT ZA 15 SEKUND

Sledoval, jak ubíhá čas.

„Do prdele práce,“ ulevil si.

V uchu se mu ozval Alexin chladný tón. „Blahopřeju, Gideone, větší ukázkou neschopnosti jsem u DSV ještě nezažila. A teď, když ses vyblbnul, nechtěl bys to zkusit znovu? A tentokrát by ses mohl chovat dospěle.“

„Kdybys mi celou dobu něco nebrebentila do ucha,“ stěžoval si rozlobeně, „možná bych to zvládl. Nesnáším kibicování.“

Pak se Alex znovu chladně ozvala. „Nezapomeň, že náš rozhovor i vše, co děláme, se sleduje v řídicím centru.“

Další poznámku Gideon raději spolkl. Dokázal si představit, jak Glinn, Garza a ostatní sedí v řídicí místnosti, poslouchají a rozhořčeně se mračí. Nebo se možná smějí. Tak jako tak ho to zlobilo.

„Dobrá.“ Pak už uběhl čas a na obrazovce se objevilo:

ŘÍZENÍ VRÁCENO OPERÁTOROVI

Pomalů pohnul joystickem dopředu a ponorka se plynule rozjela, pak udělal mírný obrát, vrátil se a zastavil.

„Hodný kluk,“ poznamenala Alex. „To by ti šlo.“

Gideon měl pocit, jako by ve sluchátách slyšel tichý chechot.

9

*B*atavia přejela rovník a okamžitě vypukly všechny možné příhloupé obřady, které tento krok doprovázejí. Gideon se jim usilovně snažil vyhnout. Patnáct dnů po vyplutí z Woods Hole panovala na palubě nuda: mořská nemoc se střídala s obdobími unuděného přejídání, čtení, sledování *Hry o trůny* v lodním kině, hraní vrhcábů s Alex (se kterou už snad stokrát prohrál), večer pak snahy o nevypití příliš mnoha koktejlů.

Seznámil se s mnoha vědci a jinými významnými členy posádky – elegantně oblečeným hlavním lodním inženýrem Frederickem Monctonem, Eduardem Bettancesem, zarputilým a výkonným šéfem bezpečnosti, praporčíkem Georgem Lundem, který jako by byl vyplašený ze všeho a z každého – a už si našel pár přátel. Většina členů posádky kdysi patřila k námořnictvu, měli krátce ostříhané vlasy a nažehlené uniformy – a vůbec nebyli Gideonův šálek kávy. A nejružnější vědecké a technické týmy zase měly tolik práce s přípravou na blížící se úkol, že se jejich členové s nikým příliš nedružili. Glinn byl jako obvykle nepřístupný. Vztah mezi Gideonem a Garzou byl, přes nedávné mírné oteplení, nadále spíše napjatý. Jediný člověk, kterého měl opravdu rád – a to až moc –, byla Alex, ta mu však dala jasně

najevo, že si sice také užívá jeho společnost, jakýkoli romantický vztah jí však připadá nepřipustný.

Jeden z lidí na palubě mu však po čase nedal spát: lodní lékař Patrick Brambell. Připomínal mu trpaslíka, byl to úskočný stařík s hlavou lesklou jako kulečnicková koule, drobným obličejem, pronikavými chytrými očima a schopností nahrbeně se pohybovat po lodi jako duch. Pod rukou si pokaždé tiskl knihu a zásadně nechodil do jídelny, zřejmě jedl u sebe v kajutě. Ve vzácných okamžicích, kdy ho Gideon slyšel mluvit, si všiml lehkého irského přízvuku.

Nejvíce si Gideon lámal hlavu s tím, že kromě Glinna s Garzou byl Brambell jediný člen posádky, který plul na *Rolvaagu*, když se potopil. Gideon trpěl neodbytným pocitem, že před ním Glinn s Garzou něco tají, možná mu dokonce o osudu *Rolvaagu* lhali, aby mohli využít jeho zkušeností s jadernými zbraněmi. Z toho důvodu se Gideon rozhodl, že Brambella neplánovaně navštíví.

Jedno dusné tropické odpoledne proto vyrazil k ubikacím posádky, přesvědčil se, že je Brambell u sebe v kajutě, a zaklepal. Zpočátku se neozvalo vůbec nic, pak však zaklepal znovu, hlasitě a neodbytně, protože moc dobře věděl, že prohnáný plešoun musí být uvnitř. Po třetím zaklepání se konečně ozval podrážděný hlas: „Ano?“

„Můžu dál? Tady je Gideon Crew.“

Pauza. „Máte nějaký zdravotní problém?“ ptal se hlas přes dveře. „V tom případě vás očekávám na ošetřovně.“

O to Gideon nestál. Chtěl ho oslovit v domáckém prostředí.

„Ehm, ne.“ Víc neřekl, čím méně bude něco vysvětlovat, tím méně Brambellovi poskytne příležitosti ho odmítnout.

Ozvalo se tiché zašustění a pak se dveře otevřely. Gideon nečekal na pobídnutí a vrazil dovnitř. Brambella tím tak překvapil, že mu automaticky ustoupil. V žilnaté ruce držel román od Trollopa a prstem si přidržoval místo, kde skončil se čtením.

Gideon se bez vyzvání posadil.

Brambellovi se obličej celý sraštil rozhořčením a zůstal stát. „Jak už

jsem řekl, jestli je to zdravotní problém, bude vhodnější ho řešit na klinice...“

„Nejedná se o zdravotní problém.“

Ticho.

„V tom případě,“ začal Brambell, který ještě úplně neprohrál, ale začínal se vzdávat, „mi řekněte, co pro vás můžu udělat.“

Gideon se rozhlédl po obrovské místnosti. Udivovala ho. Každý centimetr volného prostoru, dokonce i okénka, byl pokrytý na míru vyrobenými policemi, které byly plné knih, a to všech možných knih, byl to ten nejeklektičtější výběr, jaký si dokážete představit, od klasiků vázaných v kůži po laciné krváky, literaturu faktu, životopisy, knihy o historii, ale také díla ve francouzštině a latině. Když se rozhlížel po místnosti, zjistil, že tu nenajde jediný druh knih, a to lékařské.

„To je tedy knihovna,“ poznamenal Gideon.

„Rád čtu,“ odpověděl Brambell suchým tónem. „Tak to taky dělám. Medicína je jenom vedlejší.“

Na Gideona tím upřímným tvrzením udělal dojem. „Takhle na lodi asi máte na čtení spoustu času.“

„Proto tu taky jsem,“ řekl Brambell vysokým, hvízdavým přízvukem.

Gideon sepnul ruce a podíval se na doktora, který ho zvědavě sledoval a už vůbec nepůsobil podrážděně – nebo to tak aspoň vypadalo. Doktor odložil knihu. „Vidím, že jste ke mně přišel za jistým účelem.“

Gideon už předtím vycítil, že Brambell bude dobře reagovat na přímé jednání. Jasně poznal, na koho neplatí jeho snahy o sociální inženýrství, a jedním z těch lidí byl i lodní lékař.

„Glinn tvrdí, že mi o potopení *Rolvaagu* řekl úplně všechno,“ začal neutrálním tónem Gideon. „Mně však něco napovídá, že část příběhu vynechal.“

„To by byl celý on.“

„Tak jsem tady, abych si to vyslechl od vás.“

Brambell se mírně usmál, chytil se područek křesla, ve kterém si zjevně často četl, a posadil se do něj. „To je na dlouhé vyprávění.“